Patru proaspeţi campioni balcanici
sub ochii iscoditori ai redactorilor „Gazetei Sporturilor“

Iordache—Dinu Cristea—Ghiţescu—Covaci, în viaţa particulară şi în cea sportivă

Splendid Parc... In curtea restaurantului, ovalul alb de mese poartă povară de fripturi, de vin şi fructe. Zumzet de vorbă şi ploae de soare. Cald.

O zi înaintea ultimei etape a «Jocurilor balcanice». Atleţii îşi mint foamea cu o alimentaţie neconsistentă.

Protocolari, garçonii aşteaptă comenzi suculente:

— Friptură de viţel?...

— De porc?

— Prepeliţe?

Intreaga listă pe care imaginaţia poliglotă a restaurantului a combinat un nesfârşit monom de nume pocite ,stă la dispoziţia atleţilor. Nimic însă, nu îi satisface. Sânt mai pretenţioşi, astăzi, ca întotdeauna.

— Vol au vent au champignons?

— Nu...

— Rotis?

— Nu...

— Alors?...

Ca şi când s'ar fi vorbit, atleţii au astăzi aceiaş preferinţă:

— Cartofi cu unt...

Iar apa înlocueşte vinul care decorează celelalte mese, încărcate cu nomenclatura franceză a celor mai consistente mâncăruri...

Hotărât: nu este tocmai agreabil să fii atlet. Mai ales, în preziua concursurilor. Se pare însă că atleţii noştri nu sunt gurmanzi. Se descurcă mulţumiţi cu cartofi muiaţi în unt şi renunţă uşor la «Valea Domnească» sau »Rubiniu» pentru o sticlă congelată cu apă.

In schimb, sunt gălăgioşi.

Dela o masă la alta strigătele tae grădina şi se lipesc de timpane cu o tărie într'adevăr atletică...

— Dinule...

— Ascultă Iordache...

Contaminaţi de volubilitatea verbală a românilor, atleţii străini au aceiaşi dispoziţie vocală. Discută, se strigă, s'anunţă... O întreagă încurcătură de discuţii poliglote, peste cari garçonii aştern stilaţi o formulă întotdeauna franceză şi calmantă:

— Oui, oui... Toute suite...

Tărtăreanu nu vrea să mănânce

Venisem pentru o convorbire cu atleţii români, avansaţi de victoriile anului acesta, la gradul de campioni balcanici.

Venisem pentru un omagiu pe care frumuseţea acestor victorii, îl solicită şi îl explică. Venisem hotărâţi să destinăm o pagină a ziarului nostru numelor cari au izbândit să 'nalţe anul acesta stindardul atletismului românesc, pe catargul măreţ al victoriilor.

Dar cum să te descurci în mulţimea aceasta de vizitatori şi de atleţi de-atâtea neamuri? Cineva ne-a informat, e drept:

— Masa de-acolo este a atleţilor români.

Dar cum să reuşeşti s'alegi doar câţiva «convivi» din lungul unei mese care stă în faţa a două duzini de oameni?... Pas de-alege, când nu-i cunoşti prea bine: Dinu Cristea, Topală, Târtăreanu, Gociu, Zinopol, Ghiţescu, Marian, Covaci, Biro, Spaniol, Iordache etc.

Colegul nostru de redacţie, Camil Morţun, s'a străduit să ne precizeze identitatea atleţilor.

— Primul e Ghiţescu...

— Cel de-alături, e Iordache. Al treilea Dinu...

In lungul unei mese însă, scrutată dela aproape 30 de metri distanţă, itinerariul gesturilor se 'ncurcă. N'am reuşit deci să ne fixăm precis asupra atleţilor. Apoi, venisem să le vorbim. Nu să-i vedem.

Obligaţiunea aceasta şi-a luat-o fireşte tot Morţun, care a şi început demersurile necesare.

In lipsa sa, d. Leoveanu — mereu amabil — ne furnizează amănunte anecdotice, asupra atleţilor.

L-aţi văzut pe Tărtăreanu?..

Tărtăreanu este campionul României la marathon. Nu v'amintiţi?..

Omuleţul acesta năfălcit, cu ochi stinşi în viziunea orbitelor, cu mâinile osoase şi respiraţia gâfâită a fost acum câtva timp sucursala bucureşteană a scriitorului Knut Hamsun, din romanul biografic «Foamea».

Nu-l cunoaştea aproape nimeni, atunci. Prietenii îl uitaseră. Şi-a odihnit nopţi dearândul ciolanele sub podul gârlii sau sub tribuna stadionului A. N. E. F. N'avea casă Şi-a amânat mereu mesele. N'avea masă. In ziua marathonului naţional, s'a prezentat la start. Mic, lihnit, cu chiotul victoriei în gând şi chiorăitul maţelor în burtă.

Şi a fugit. Un chilometru... doi... patru... zece... două zeci... patru zeci... Sub sforăitul picioarelor sale şoseaua s'a scurs în urmă neagră, şi umedă. A fugit mereu.., speriat de chiorăitul maţelor şi de o nouă înfrângere, după atâtea înfrângeri ale vieţei, şi-a ajuns primul, la panglica potoului unei curse care pretinde rezistenţă, trai bun, şi pregătire...

A câştigat marathonul naţional.

Oficialii i-au oferit o cupă. In ochii învingătorului a licărit, însă, lumina unei alte preferinţe.

— N'aţi putea să-mi daţi o pâine?

Nu ştiu dacă i s'a acordat şi recompensa aceasta. Noi am cerut-o într'un articol care n'a vrut să fie prilej stupid de frauze lacrimogene.

De atuncea însă, n'a mai vorbit nimeni de Ţărtăreanu. Evenimentele l-au înghiţit în ochiurile vâltoarei.

— Uite-l colo,... ni-l arată d. Leoveanu.

Tărtăreanu este de nerecunoscut Tot scund. Tot scofălcit. Cu aceiaşi ochi apoşi în viziunea vânătă, a orbitelor. Are însă un suflu de vigoare indiscutabilă. Şi are... Ce naiba are, de-l schimbă aşa? A, da. Un costum nou. Curat. Aproape elegant.

Colegul Ligdopol, care ne însoţeşte deasemeni în excursiunea aceasta de investigaţii, are o mărturisire de admiraţie:

— Dar ştii că este elegant?..

Un zâmbet general ratifică observaţia. D. Leoveanu râde de-abinelea.

— Eleganţa, ca eleganţa. Interesantă este însă, chestiunea mâncării.

— Asta ce e ?

— Nu ştiţi?.. Tărtăreanu a câştigat marathonul, aproape lihnit.

Nu mâncase de câteva zile. Când a început antrenamentul pentru Balcaniadă, i-am aplicat un regim util de alimentaţie. Ce credeţi? Nu mai putea să fugă. Se sufoca. Din această cauză, a cerut de eri să nu i se mai dea mâncare. Aproape nimic. Se simte mult mai bine, şi speră să facă o performanţă mare...».

Povestea era într'adevăr interesantă. Nu ne-am putut reţine, totuşi, un supliment de investigaţii:

— Şi dacă va câştiga?

— Ii dăm un banchet la care, probabil, o să admită să mănânce.

D. Ion Cămărăşescu mulţumeşte „Gazetei Sporturilor“

Intervenţia colegului nostru Morţun, a început să dea roade.

Pe terasa restaurantului, transformată în birou pentru interogatoriile campionilor balcanici. au început s'apară atleţii români.

NEMEŞ ŞI IORDACHE

In urma lui Dinu Cristea, s'avântă — roşu, zâmbitor, zbârlit — d. Nae Mărăscu.

— Bine că vă văd, să vă felicit. Articolul cu Anghelopoulos a fost teribil. Auzi d-le: măgar cu două picioare».

D. Mărăscu râde şi ne prinde mâna în menghina unei strânsori voinice.

— Măgar cu două picioare? Chiar aşa e..

Apoi, îşi fixează atenţiunea spre atleţii stadişti:

— Aveţi nevoe de ceva?

— Nimic.

In chenarul uşii a apărut, acum, un nou grup: oficiali, atleţi, gazetari şi un oaspe a cărui prezenţă ne ridică în picioare, pentru prezentările de vigoare. Oficiul acesta revine tot lui Morţun, antrenat pentru obligaţiuni de speaker:

— D. Cămărăşescu. Colegii mei, d. George Fulga, d. Ion Vornic, d. Ligdopol.

Preşedintele «Federaţiei române de atletism» îşi prinde în colţul gurii rozeta unui zâmbet care nu vrea să 'nsemneze o simplă obligaţie protocolară.

— Am venit să vă mulţumesc personal pentru ajutorul pe care ni l-a dat «GAZETA SPORTURILOR». Spre deosebire de celelalte ziare, dv. ne-aţi acordat o ospitalitate fără limite şi-aţi pus, o doză de înflăcărare în comentarii, sub care— sunt sigur — reticenţele spectatorilor au prins aripi şi puls.

Ne-aţi fost un colaborator a cărui preţuire mă bucur să v'o pot mărturisi!»

VORBESC ATLEŢII BALCANICI AI ROMANIEI

Strângeri de mână, zâmbete, şi făgădueli de noui colaborări.

D. Ion Cămărăşescu a plecat. In locul d-sale, atleţii balcanici ai României — conduşi de Morţun — s'au aliniat pe terasă, pentru interogatorii.

Prima captură este Iordache, campion la 200 metri plat şi la ştafeta balcanică.

Suplu, colţuros, cu vântul ţarinelor în cutele feţii, cu mâinile osoase, cu vorba gâlgâită:

— Când te-ai născut?...

— La 15 August 1909, în comuna Aleman din judeţul Constanţa.

— Mai ai fraţi?

— Patru. Două fete şi doi băeţi.

— Fac atletism?..

— Nu. Unul este controlor la firma Singer, din Constanţa. Celălalt este logofăt la Fabrica de ciment din Cerna Vodă.

— Când te-ai apucat de atletism?

— In 1932. Fiind soldat în batalionul de grăniceri din Cernavodă, am fost remarcat de căpitanul Hayden. care m'a pus în antrenament.

— Ai fost în străinătate?

— Desigur.

— Unde?

— La Zagreb, la Istambul, Atena şi Praga.

— Ai mai fost campion balcanic?

— Nu. Pentru prima oară mi-am pus anul acesta numele în lista campionilor balcanici.

— Ce tactică ai?

— Fug tare...

— In ce club activezi acum?

— La «Stadiu Român».

— Ce ocupaţie ai?

— Tâmplar...

Iată-l pe Iordache. Iată în câteva replici de biografie succintă, identitatea atletului în faţa căruia atleţii balcanici s'au plecat învinşi în cursa de 200 metri, iar mulţimea s'a spart entuziastă în ropote de aplauze.

Robit de frumuseţea stilului lui Iordache, antrenorul grec Symicek s'a interesat la oficialii români.

— Cum se antrenează? Ce sistem de pregătire are?

Antrenament? Sistem de pregătire?... Tâmplarul Iordache are un singur sistem de antrenament: rândeaua. Stă toată ziua în picioare, de-alungul scândurilor pe cari le lustrueşte şi le dă formă nouă.

Din când în când, aleargă pe uliţele Bragadirului. Şi fuge apoi în probe cu o singură pregătire, pe care o mărturiseşte simplu. Aproape naiv:

— Mi-a dat Dumnezeu darul să fug, şi fug. Pregătire îmi trebue?

Convorbirea se terminase. Pornit pe confidenţe însă, Iordache şi-a mai strâns un gând în vorbe.

— Sunt însurat de 6 ani. Am o fetiţă de 3 ani. Cupele pe cari le câştig, i le voi da de zestre. Nu am decât un păs. Băeţaşul pe care-l aveam, l-am pierdut. Sper însă să capăt altul, în picioarele căruia să pună Dumnezeu mai multă iuţeală, decât am eu, acum...».

Dinu Cristea

Atletul care a reuşit să ridice de pe bănci 15.000 de spectatori, aşa cum n'a făcut-o un Bodola în zilele lui cele mai bune este în viaţa lui particulară, simplu paznic de zi la fabrica de bere Bragadiru.

Ca toţi fondiştii de clasă internaţională — şi nimic decât un antrenament mai raţional nu-l deosibeşte de marii alergători europeni — Dinu Cristea este suptirel, suplu, cu membre lungi şi fine.

E încă tânăr. S'a născut în 1911, la 11 Octombrie, în comuna Vasilaţi din judeţul Ilfov. A copilărit ca toţi copiii de ţăran, neştiutor de ale oraşului sau — pasămite — de ale sportului. Singurul sport pe care l-a făcut a fost... fuga după iepuri prin poiană, alături de cei 6 fraţi ai săi.

Pe doi dintre fraţi — unul e Stan C. Dinu şi are 14 ani; celalt e Florea C. Dinu şi a trecut de 18 — i-a adus la Bucureşti, la fabrica Bragadiru. Invaţă o meserie, se minunează de succesele fratelui mai mare şi vor să devină mari fondişti. Deja sunt foarte departe cu antrenamentul. Dinu e foarte mulţumit şi îi sclipesc ochii de duioasă bucurie, când vorbeşte de ei...

— Sunt sigur că vor fi fondişti buni şi că vor păzi titlul de campion balcanic, pe care mă voi sili să-l deţin până la desăvârşirea lor...

Dinu Cristea a început atletismul acum patru ani, în militărie.

A avut norocul să fie repartizat la grăniceri — la sportivul regiment 1 grăniceri din Capitală. L-au remarcat ofiţerii, l-au îndrumat, l-au încurajat şi — în primul concurs public la care a participat a fost o revelaţie.

Intâi a alergat pe 1500 m. Apoi abia, a trecut la distanţe mai lungi, cari, e drept, i-au convenit mai mult.

A tot făcut progrese, zi cu zi, lună cu lună. A trecut — după terminarea stagiului militar — în marele club Stadiul Român de sub privegherea entuziastului Nae Mărăscu.

Aci, la Stadiu s'a specializat pentru cursele de 5000 şi 10000 metri. A fost şi în străinătate, ca reprezentant al României. De două ori în Jugoslavia. Apoi, la Istanbul, Atena şi Praga. Este campion balcanic încă de anul trecut, când a câştigat cursa de 5000 m.

Acum este pentru a doua oară campion balcanic. Şi — uite, deşi i-am făgăduit discreţie, suntem ispitiţi să-i divulgăm secretul. Dinu speră să cucerească astăzi un nou titlu balcanic.

— Vă spun un secret. Dar, vă rog, nu-l daţi la Gazetă: Să ştiţi că voi încerca să înving şi la 5000 m. Am eu tactica mea şi cred că îi bat pe toţi.

— Care-ţi sunt adversarii cei mai de temut ?

—Cred că grecul Arvanitis. Dar am eu tactica mea specială! — îşi divulgă încrederea în sine admirabilul nostru fondist. Şi apoi, mă simt în formă. Voi repeta cursa dela 10.000 m. Voi căuta să-mi asigur un oarecare avans la mijlocul cursei şi voi încerca să mi-l menţin...».

DINU CRISTEA

Altceva Dinu nu ne-a spus. Am înţeles însă din privirile lui, din emoţia pe care o trăda fiecare frază, nerăbdarea campionului român, ambiţia lui, setea de biruinţă.

Nu ştim dacă Dinu va reuşi să-şi vadă împlinită nobila sa ambiţie. Va avea de înfruntat rezistenţa unui mare adversar în persoana grecului Advanitis, despre care este cazul să spunem că e un atlet robust, cu multă rutină şi mai ales în formă desăvârşită. Ii va da de furcă lui Dinu. Şi poate că acesta cu handicapul efortului extraordinar al unei curse de 10.000 m. va ceda. Oricum, Dinu Cristea nu va precupeţi nici un efort pentru a-şi juca şansele şi a apăra prestigiul ţării.

Ghiţescu

Atletul căruia jocurile balcanice i-au adus cea mai plină satisfacţie este, incontestabil, Ghiţescu. Tânărul sprinter al Viforului Dacia nu a reuşit niciodată, fie la concursurile din Bucureşti, fie în provincie, să se claseze primul. Totdeauna, al doilea. Condamnat par'că să fie veşnic al doilea, veşnic umbra lui Liess.

Duminecа trecută, în finala cursei pe 100 m. plat, Ghiţescu şi-a luat o splendidă revanşă asupra campionului României pe care l'a învins de o nimica, suflându-i dela nas titlul de campion balcanic.

Să vă traducem bucuria viforistului? Nu ne-ar sta în putinţă. Trebue să-l vezi, sau să-l auzi şi să-l înţelegi pe Ghiţescu spre a-ţi da seama ce însemnează pentru un atlet, cununa de lauri ce i-a împodobit fruntea.

— Mă întrebaţi dacă sunt mulţumit? Doamne, dar cred că e cea mai mare satisfacţie pe care mi-a procurat-o până acum sportul. Deaceea, nici nu cred că voi mai putea reedita vreodată a performanţă de răsunetul acesteia. Şi sunt hotărât să mă retrag. A, desigur, voi continua să mă antrenez, căci iubesc atletismul. Voi face antrenament— aşa mi-am propus — până la 35 ani. Dar nu voi mai participa la concursuri. E prea greu pentru mine...

— Greu? Curioasă această afirmaţie la un tânăr, în plină ascensiune încă...

— Da, extrem de greu. Nu trebue să ignoraţi detaliul că sunt student,

CALISTRAT

că urmez arhitectura şi că acest studiu mă obligă la multe ore de muncă. Adesea mă prinde ora 10 din noapte, aplecat pe planşeu. Veţi conveni că un atlet nu poate spera să realizeze mai mult decât a reuşit într'o anume împrejurare fericită, când nu urmează un regim de viaţă potrivit. Eu nu-l pot urma. Şi prefer să mă retrag în plină ascensiune...

— Poate că ai dreptate ...

Şi, în adevăr, poate că procedează inteligent. Atleţilor noştri li se oferă condiţiuni atât de vitrege, încât e de mirare că reuşesc totuşi performanţe atât de bune. Fără antrenor, fără metodă, fără un regim indicat.

Iată Ghiţescu. A căpătat primele noţiuni în 1932, dela camaradul nostru de redacţie Camil Morţun. Iar acum, la Viforul Dacia, se antrenează la îndemnul d-lor Beju, Schweitzer şi Th. Popovici.

Indiscutabil, oameni pricepuţi şi mai ales entuziaşti şi bine intenţionaţi. Destul de ocupaţi însă pentru a nu putea corespunde misiunei de antrenor — care mai presus de toate cere o anumiă specializare.

Străinii cari ne cunosc nu-şi reţin uimirea. Cum este oare cu putinţă? Fără antrnor? Fără pregătire metodică? Ghiţescu s'a antrenat 3 săptămâni înainta jocurilor balcanice şi a reuşit cea mai mare victorie din carieră. La fel, Dinu Cristea, după o pregătire numai de câteva săptămâni, a desfiinţat un vechiu record balcanic la 10.000 m.

Câte performanţe şi recorduri nu ar fi apanajul admirabilului nostru element omenesc, dacă am avea antrenori, dacă am găsi metoda..

Covaci

In această trecere în revistă a proaspeţilor campioni balcanici, socotim că nu trebue omisă figura deschisă a admirabilului sprinter român Covaci, singurul atlet român care s'a apropiat la 100 m. de o clasă europeană. Covaci a egalat la Istanbul, recordul balcanic şi naţional de 10 s. 6. L'a bătut atunci, doar cu rutina, cel mai bun produs al sprintului balcanic, grecul Frangudis.

M'am născut în Martie la Cluj, — se grăbeşte să anticipeze întrebările noastre, Covaci Şi am început practicele atletismului în 1931, la I. S. E. F. îndemnat de d. Camil Morţun

— Numai sprinter?

— Da. 100, 200, şi iar 400 m.

— Ai participat şi la reuniuni internaţionale?

— Da, totdeauna în echipa României. Am fost, ca şi ceilalţi camarazi ai mei din echipa naţională, la Zagreb. Istanbul, Belgrad, Atena (de două ori). In plus, la Varşovia şi Berlin. Am avut fericirea de a lua parte la Olympiada de anul trecut.

— Ai fost vreodată campion balcanic?

— Niciodată. Pentru prima oară acum în stafeta balcanică.

— Care este performanţa d-tale cea mai bună?

— La Istanbul, acum doi ani. Am alergat suta de metri în 10 s. 6. L-am întâlnit atunci pe cel mai puternic adversar al meu: Frangudis.

Apariţia d-lui Th. Popovici, este semnul cel mai elocvent că atleţii trebuie să se retragă. Punem, cu mult regret capăt acestei conversaţii vioaie, în care cele mai proaspete «celebrităţi» ale vieţii noastre sportive şi-au destăinuit micile lor necazuri şi marile lor satisfacţii.

La masa echipei, multă voie bună şi multă încredere. Alături, sobri şi tenaci, dejunează jugoslavii.

Iar în faţă, complectând potcoava, grecii.

O masă tinerească, însufleţită la care se discută în mai multe limbi, în care comesenii sunt adversari, dar peste care domneşte un spirit de admirabilă camaraderie şi frăţietate.

Sportul, în adevăr, este un mijloc sigur şi ideal de apropiere între naţii.

g. fg. şi i. v.

Echipa de ştafetă a României la 4×100. Dela stânga spre dreapta. Covaci Ghiţescu, Liess şi Dejenariu

CICLISM

Cursele de astăzi vor fi bine populate

Pe distanţa Bucureşti-Ploeşti îşi va disputa întâetatea 73 alergători

In regia clubului „Prahova" din Ploeşti şi graţie sportivităţei d--lui av. Jean Chiţu, se vor desfăşura astăzi cu începere dela ora 9, pe distanţa Bucureşti—Ploeşti, două alergări cicliste de semi-fond.

Prima, deschisă începătorilor şi alergătorilor de categoria III-a se va disputa pe echipe şi a întrunit 55 adeziuni.

Cea de a doua este rezervată alergătorilor din categoriile I-a şi a II-a şi va strânge la start 18 concurenţi.

Plecările se vor da cu începere dela ora 9 dim. din piaţa Victoriei, dela ora 9 dim. din piaţa Victoriei, iar sosirile la Ploeşti se vorr face pe stadionul Regele Carol II, pe care concurenţii vor trebui să efectuee zun tur de pistă.

In prima alergare, deasemenea câştigătorului probabil constitue o problemă greu de rezolvat şi prin simplă impresie vom spune că lupta pentru victorie se va da între reprezentanţii cluburilor „Principele Nicolae" şi A. S. P. I. M.

In celălalt lot Iulian Gociman, Dumitru Hrenciuc, Dumitru Nicolici, Gheorghe Sandu şi Traian Constantin sunt oamenii cursei.

TENNIS

Concursul de tennis dela Veneţia

La concursul de tennis din Veneţia, Cejnav a învins pe Cacsura cu 6-2, 6-2 şi pe Quintavalle cu 6-2, 8-6, calificându-se pentru semifinală.

La dublu domni Tarvini — Quintavalle au învins Cejnav, Vodicka cu 6-3, 6-2, 6-4.